

[Wilhelm]

varmning og transport ligesom alle andre, men som alle ved, er virkningen heraf mindst i netop disse grupper. Den er hårdest i lige præcis de grupper, som også er hårdest ramt af reallønsnedgang, af nedbrydningen af dyrtidsreguleringen, af de offentlige besparelser og af den øgede arbejdsløshed. De helt konkrete virkninger vil vi komme nærmere ind på ved førstebehandlinger i morgen og også i et par supplerende indlæg i debatten her senere i dag.

Som alle de tidligere kriseforlig og i det hele taget den krisepolitik, som er udstukket af socialdemokratiet såvel som af radikale, konservative, centrum-demokrater, kristelige, venstre og fremskridtspartiet, bygger dette på rent nationale betragtninger, hvor man lukker øjnene for, at den økonomiske krise er hele den kapitalistiske verdens krise. Ud fra denne blindhed foregøgler man sig, at løsningen skal findes i øget konkurrenceevne, større markedsandele, alt sammen selvsagt opnået helt og holdent på kapitalens betingelser, det vil sige gennem internationalt skruibrækkeri.

Vi skal eksportere os ud af krisen, vi skal erobre markedsandele fra andre og afskaffe vores betalingsunderskud og vores arbejdsløshed ved at nedsætte vores lønniveau og indskrænke vores offentlige sektor. Helt bortset fra, at en sådan nationalt orienteret politik selvfølgelig ikke lader sig gennemføre – det forsøges nu på syvende år herhjemme, og i samtlige andre kapitalistiske lande prædiker det nationale borgerskab præcis den samme løsning på deres kriseproblemer, og det uanset om de har betalingsbalanceoverskud eller -underskud – burde det for nogle rejse det spørgsmål, om man kan acceptere såkaldte løsninger, som gør det vanskeligere for andre at løse deres tilsvarende problemer.

At den borgerlige nationale krisepolitik er direkte konfliktskabende, at den kun kan føre til gensidigt skruibrækkeri uden ende, anfægter tilsyneladende ikke socialdemokratiet. Man anlægger præcis den samme filosofi som konservative og fremskridtspartiet. Man benytter præcis de samme argumenter, anviser præcis de samme udveje. Og når der til kommer, at ingen for alvor tror på, at regeringens indgreb vil ændre noget væsentligt, så er det ikke mærkeligt, at flere og flere søger den rene vare hos hr. Poul Schlüter, som siger, at det hele bare skal være dobbelt så

skrap, eller hos hr. Glistrup, som siger: fire gange op – men han overdriver jo, som alle ved. Afgangen til hr. Poul Schlüter har socialdemokratiet selv motiveret sine egne proslutter til.

Lige så fælles de nævnte partier fra A til Z er om principperne for krisepolitikken, lige så fælles er de om ikke at ville røbe nogen forståelse for eller nogen forklaring på, hvorfor der er økonomisk krise i hele den kapitalistiske verden. Det højeste, de kan svinge sig op til – og her skal jeg endda retfærdigvis undtage fremskridtspartiet – er at trække forbindelsen til olieprisudviklingen, det vil sige skylden på OPEC-landene. Dette populære nonsens vil VS hellere end gerne bidrage til at mane i jorden.

For det første er det sagligt noget vrøvl. Fra 1960 og helt frem til sommeren 1979 var olieprisstigningerne kun lige netop store nok til at følge med prisudviklingen for industrivarer, altså til at genoprette bytteforholdet, som blev voldsomt forringet for OPEC-landene i periodens første 12–13 år.

For det andet er det en uanvendelig forklaring. For selv om man havde kunnet konstatere, at krisen skyldtes olieprisstigningerne, så kunne man jo ikke rigtig stille noget op med den konstatering.

For det tredje er det en politisk uacceptabel sammenkædning, og det er for os det væsentligste. Olieprisstigningerne siden 1973 er et af de få virkelige lyspunkter i verdenspolitikken i denne periode, det eneste, som for alvor har forrykket Nord-Syd-balancen til fordel for i hvert fald en del af udviklingslandene, det eneste, som mærkbart har forrykket den politiske magtbalance i verden, og det eneste, som har kunnet formå de privatkapitalistiske såvel som de statskapitalistiske lande til blot at skele en smule til fundamentale ressourceproblemer og -hensyn. Det er i menneskeheden, men selvfølgelig ikke i magthavernes, altså ikke i kapitalismens interesse, at olieprisstigningerne fortsætter, og ikke kun i takt med andre priser.

De umiddelbare virkninger af de fire partiers asociale forlig er uhyggelige nok i sig selv. Alligevel er virkningen af forligets perspektivløshed måske endnu værre. Mange menneskers tillid trods alt til de falske borgerlig-socialdemokratiske problemstillinger, deres beredvillighed til at påtage sig nogle